

Sygn. akt II AKa 352/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 kwietnia 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie, II Wydział Karny w składzie :

Przewodniczący SA Anna Zdziarska (spr.)

Sędziowie SA Ewa Jethon

SO del. Piotr Schab

Protokolant sekr. sąd. Sylwester Leńczuk

przy udziale Prokuratora Norberta Wolińskiego

po rozpoznaniu w dniu 16 kwietnia 2019 r. w Warszawie

sprawy:

1. *K. C. (1), syna R. i A. z d. K., urodzonego (...) w W.,*

oskarżonego z art. 258 § 1k.k., art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1k.k. w zw. z art. 91 §1k.k. w zw. z art. 64 § 2k.k., art. 13 § 1k.k. w zw. z art. 286 § 1k.k. w zw. z art. 65 § 1k.k.

2. *J. W. (1), syna W. i G.*

z d. D., urodzonego (...) w W.,

oskarżonego z art. 286 § 1k.k. w zw. z art. 31 § 2kk w zw. z art. 91 § 1 k.k.

3. *K. S. (1), obecnie Ż., córki P. i M. z d. R., urodzonej (...) w W., oskarżonej z art. 286§ 1 k.k. w zw z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.*

4. *P. B. (1), syna S. i H. z d. B., urodzonego (...) w W., oskarżonego z art. 286 § 1 w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2k.k.,*

5. *P. J. (1), syna W. i H.*

z d. M., urodzonego (...) w W., oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.,

6. *A. K. (1), córki Z. i M.*

z d. Z., urodzonej (...) w O., oskarżonej

z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.

7. *P. K. (1), syna T. i J. z d. S., urodzonego (...) w W., oskarżonego z art. 258 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.*

8. *F. W. (1), syna K. i A. z d. N., urodzonego (...) w W., oskarżonego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 64 § 2 k.k.,*

9. *J. W. (2), syna K. i A. z d. N., urodzonego (...) w W., oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.,*

10. *C. W. (1), syna K. i A. z d. N., urodzonego (...) w W., oskarżonego z art. 286 § 1 k.k.*

11. *A. B. (1) zd. W., córki D. i D. z d. P., urodzonej (...) w W., oskarżonej z art. 299 § 1 k.k., art. 13§1kk w zw z art. 286§1kk*

na skutek apelacji, wniesionej przez prokuratora, pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych i obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie

z dnia 25 maja 2017 r., sygn. akt V K 178/14

1. *zmienia zaskarżony wyrok wobec P. J. (1), A. K. (1) i A. B. (1) w ten sposób, że:*

a. P. J. (1) w ramach zarzuconych mu aktem oskarżenia czynów w punktach XL, XLI, XLII, XLIII, XLV, uznaje za winnego tego, że: w okresie od 5 sierpnia 2013r. do 19 sierpnia 2013r. w W., w krótkich odstępach czasu w wykorzystaniu tej samej sposobności

- w dniu 5 sierpnia 2013r. przyjął na swoje konto bankowe w banku (...) o nr (...) pieniądze w łącznej kwocie 90 tys. złotych uzyskane za pomocą czynu zabronionego na szkodę M. i J. K., przy czym czynu dopuścił się w ciągu pięciu lat, po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne oraz z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu,

tj. czynu z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

- w dniu 12 sierpnia 2013r. przyjął na swoje konto bankowe w banku (...) pieniądze w kwocie 13 tys. złotych uzyskane za pomocą czynu zabronionego na szkodę T. O., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat, po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne oraz z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu,

tj. czynu z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

- w dniu 16 sierpnia 2013r. przyjął na swoje konto bankowe (...) o nr o nr (...) pieniądze w kwocie 20 tys. złotych uzyskane za pomocą czynu zabronionego na szkodę H. D., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat, po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne oraz z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu,

tj. czynu z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

- w dniu 19 sierpnia 2013 r. przyjął na swoje konto bankowe banku (...) o nr (...) pieniądze w kwocie 20 tys. złotych uzyskane za pomocą czynu zabronionego na szkodę Z. D., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat, po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne oraz z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu,

tj. czynu z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

- w dniu 19 sierpnia 2013 r. przyjął na swoje konto bankowe banku (...) 1090 2590 0000 0001 2169 (...) pieniądze w kwocie 10 tys. USD uzyskane za pomocą czynu zabronionego na szkodę F. K.,

przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat, po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne oraz z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu,

tj. czynu z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

i na tej podstawie za każdy z tych czynów w zw. z art. 91 § 1 k.k. skazuje oskarżonego, a na podst. art. 291 § 1 k.k., przy zastosowaniu art. 64 § 2 k.k. wymierza karę 4 (czterech lat pozbawienia wolności,

- oskarżonego P. J. (1) uniewinnia od popełnienia czynu z punktu XLIV aktu oskarżenia, zaś koszty procesu przejmuje na rachunek Skarbu Państwa,

- uchyla orzeczoną wobec oskarżonego na podst. art. 46 § 1 k.k. obowiązek częściowego naprawienia szkody na rzecz L. A. – punkt 46 wyroku,

b) A. K. (1) w ramach czynu zarzucanego jej w punkcie LI uznaje za winną tego, że:

w dniu 9 sierpnia 2013r. przyjęła na swoje konto bankowe nr (...) pieniądze w kwocie 20 tys. złotych uzyskane za pomocą przestępstwa na szkodę L. A.

tj. czynu z art. 291 § 1 k.k. i na tej podstawie skazuje ją i wymierza karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

- uniewinnia A. K. (1) od popełnienia czynów z punktów XLVII, XLVIII, XLIX, L, LII, zaś koszty procesu przejmuje na rachunek Skarbu Państwa,

- uchyla orzeczoną wobec oskarżonej na podst. art. 46 § 1 k.k. obowiązek częściowego naprawienia szkody zawarty w punktach 50, 51 53 wyroku na rzecz J. i M. K., T. O., Z. D.

c) uchyla orzeczenie o karze łącznej wymierzonej A. B. (1) w punkcie 95 wyroku,

- A. B. (2) w ramach czynu zarzucanego jej w punkcie XCI uznaje za winną tego, że:

w dniu 20 sierpnia 2013r. przyjęła na swój rachunek bankowy o nr (...) w (...) Bank (...) SA pieniądze w kwocie 14.095,00 złotych uzyskane za pomocą czynu zabronionego na szkodę K. B. (1)

tj. czynu z art. 291 § 1 k.k. i na tej podstawie skazuje oskarżoną na karę 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

- A. B. (1) w ramach czynu zarzucanego jej w punkcie XCII uznaje za winną tego, że:

w dniu 28 sierpnia 2013r. usiłowała przyjąć na swój rachunek bankowy nr (...) w banku (...) SA pieniądze w kwocie 5 tys. złotych uzyskane za pomocą czynu zabronionego na szkodę R. B. (1) i W. B., lecz zamierzonego celu nie osiągnęła z uwagi na postawę pokrzywdzonych

tj. czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 291 § 1 k.k. i na tej podstawie skazuje oskarżoną, a na podst. art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 291 § 1 k.k. wymierza karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- na podst. art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 k.k. za pozostające w zbiegu przestępstwa wymierza karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

na podst. art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec A. B. (1) kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 2 (dwóch) lat tytułem próby,

2. podstawę warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec J. W. (1) (pkt 13 wyroku) i wobec C. W. (1) (pkt 91 wyroku) uzupełnia o art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r.

3. zmienia zaskarżony wyrok wobec K. C. (1) w ten sposób, że:

- uchyla karę łączną orzeczoną w punkcie 95,

- obniża karę pozbawienia wolności wymierzoną w punkcie 10 do 6 (sześciu) lat pobawienia wolności,

- na podst. art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 k.k. wymierza karę łączną 6 (sześciu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

4. zmienia zaskarżony wyrok wobec K. S. (1) obecnie Ż., P. B. (1) i P. J. (1) w ten sposób, że eliminuje nazwisko A. K. (1) i P. J. (1) z opisu czynów przypisanych oskarżonym K. S. (1), obecnie Ż. i P. B. (1), a w miejsce dotychczas zasądzonego obowiązku naprawienia szkody (pkt 20, 34, 42) orzeka na podst. art. 46 § 1 k.k. obowiązek solidarnego naprawienia szkody przez oskarżonych poprzez zapłatę na rzecz J. i M. K. kwoty 44.122,21 zł (czterdziestu czterech tysięcy, stu dwudziestu dwóch złotych i dwudziestu jeden groszy),

5. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec P. K. (1), P. B. (1), J. W. (1), C. W. (1), F. W. (1), w zaskarżonej części wobec J. W. (2) oraz w pozostałym zakresie wobec K. S. (1) (Ż.), K. C. (1), P. J. (1), A. K. (1) i A. B. (1),

6. na podst. art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności zalicza oskarżonym okres rzeczywistego pozbawienia wolności: K. C. (1) od dnia 22.08.2013r. do 20.08.2015r., P. J. (1) od dnia 20.08.2013r. do dnia 16.12.2013r. i od dnia 28.03.2014r. do dnia 20.08.2015r., A. K. (1) od dnia 20.08.2013r. do dnia 20.08.2015r.

5. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. Z., M. M. (4), K. B. (2), M. N., R. M. – Kancelarie Adwokackie w W. po 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym 23 % VAT, adw. A. P. i adw. M. F. – Kancelarie Adwokackie w W. po (...) (tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć) złotych, w tym 23 % VAT tytułem wynagrodzenia za obronę pełnioną z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

6. zasądza solidarnie od K. S., P. B. (1) i P. J. (1) na rzecz oskarżyciela posiłkowego J. K. 600 (sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

7. zwalnia oskarżonych K. C. (1), P. J. (1), A. K. (1), A. B. (1) od należnej opłaty za obie instancje oraz wydatków za postępowanie odwoławcze, natomiast J. W. (1), K. S. (1), P. B. (1), P. K. (1), F. W. (1), J. W. (2), C. W. (1) od opłaty za drugą instancję i poniesionych wydatków obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 maja 2017r., w sprawie VK 178/14 Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie skazał za czyny z art. 286 §1 k.k. między innymi K. C. (1), J. W. (1), K. S. (1) (Ż.), P. B. (1), P. J. (1), A. K. (1), P. K. (1), F. W. (1), J. W. (2), C. W. (1), A. B. (1).

Wyrok apelacjami na korzyść oskarżonych zaskarżyli ich obrońcy.

Na korzyść oskarżonych M. W. i C. W. (1) apelację wniósł prokurator.

Z kolei na niekorzyść K. S. (1), P. B. (1), P. J. (1), A. K. (1) w zakresie środka kompensacyjnego apelację wniósł pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego J. K..

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

W ocenie Sądu odwoławczego, Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w zakresie winy wszystkich oskarżonych, jednak w przypadku P. J. (1), A. K. (1) i A. B. (1) nie zastosował trafnej kwalifikacji prawno - karnej ich zachowania.

Odnosnie apelacji obrońcy K. C. (1).

Podstawę ustaleń faktycznych w jego przypadku stanowiły zeznania K. S. (1) (Ż.). Miała ona pełną wiedzę o działalności przestępczej oskarżonego z racji nie tylko wspólnego zamieszkania, lecz także wzajemnego zastępowania w czynnościach składających się na czyn zabroniony. Sąd Okręgowy w sposób obiektywny potraktował zeznania K. S. (1), skoro uniewinnił K. C. (1) od popełnienia czynów z punktu VIII i IX, to znaczy, że nie były decydujące depozycje K. S. (1) z rozprawy, jak uważa obrońca, na temat tego, że K. C. (1) powinien być oskarżonym o te same czyny co ona, gdyż o wszystkim wiedział. Nie można wykluczyć z racji bliskich więzi z K. S. (1), że K. C. (1) miał szeroką wiedzę na temat oszustw, a nadto uwzględnić należy, że to on nawiązał kontakty z osobami mieszkającymi za granicą i pełniącymi rolę telefonistów. Następnie wobec braku zaufania do oskarżonego kontakty przejęła K. S. (1), co nie oznacza, że rola K. C. (1) była bierna i ograniczała się wyłącznie do korzystania ze wspólnej lodówki. Sądowi odwoławczemu trudno zrozumieć z jakiego powodu obrońca uważa, że K. C. (1) popełnił tylko czyny z punktów 2 i 9 wyroku, skoro jego postawa była zmienna. Przykładowo wskazać należy k. 8046, kiedy to przyznał się do brania udziału w zorganizowanej grupie przestępczej i pozostałych przestępstwach. Nie przyznał się jedynie do czynów na szkodę J. M., L. i B. M., E. B. i K. B. (1). Stąd wynika wniosek, że wyjaśnienia oskarżonego nie mogły samodzielnie stanowić podstawy ustaleń faktycznych. Za niezasadne uznać należy postulat skarżącego o wyeliminowanie z kwalifikacji prawnej czynów przypisanych w punktach 2 i 9 zaskarżonego wyroku art. 65 §1 k.k. Nie można tych dwóch czynów rozpatrywać w oderwaniu od pozostałych, z których popełnienia oskarżony uczynił stałe źródło dochodu, nawet jeżeli w tych dwóch przypadkach z przyczyn od siebie niezależnych nie osiągnął korzyści majątkowej.

(...) nie zmienia treść zeznań świadka S. K. (1) przytoczonych w apelacji. Zasadniczo pozostają w zgodzie z jej zeznaniami z rozprawy kiedy to nie kryła rozczarowania postawą ówczesnego konkubenta, który namawiał ją do przejęcia na siebie odpowiedzialności, ponieważ była osobą młodocianą i nie karaną, a w jej przeświadczeniu oskarżony był nie mniej winny niż ona.

Co do apelacji obrońcy oskarżonego J. W. (1).

Nie zasługiwała ona na uwzględnienie oraz zarzuty w niej zawarte.

Sąd I instancji wydając zaskarżone rozstrzygnięcie nie dopuścił się obrazy art. 174 k.p.k. powołując się na zeznania policjanta T. P. (1).

Dowodu z wyjaśnień oskarżonego, lub zeznań świadka, które muszą być utrwalane w protokole nie można zastępować treścią dokumentów wymienionych w art. 174 k.p.k. Nie narusza zakazu zastępowania dowodów, określonego w art. 174 k.p.k. przesłuchanie w charakterze świadka funkcjonariusza policji na okoliczności związane z zaistniałym przestępstwem, o których dowiedział się w drodze rozpytania osoby, którą potem postawiono w stan oskarżenia. Ponadto zauważyć należy, że w jednych z wyjaśnień z postępowania przygotowawczego wynika, że J. W. (1) pobierając pieniądze wiedział, że należą one do „pani z B.". Świadczy to o jego dość dużej wiedzy i jednocześnie przeczy jego późniejszym wyjaśnieniom, w których prezentował siebie jako osobę wprowadzoną w błąd przez K. C. (1) w zakresie celu założenia konta.

Wbrew uwagom obrońcy, istotna była opinia biegłego psychologa S. P., bowiem na jej podstawie ustalono stan poczytalności oskarżonego, nie stwierdzając aby była ona zniesiona. Ograniczenie w stopniu znacznym zdolności

rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim zachowaniem nie prowadzi do bezkarności, natomiast określenie stopnia tego ograniczenia leży w kompetencji biegłego. Niezależnie od tego w jaki sposób przedstawiali sylwetkę J. W. (1) i jego wiedzę podczas rozprawy K. C. (1) i K. S. (1), to on sam w toku postępowania przygotowawczego podał, że wiedział, iż na konto wpłyną pieniądze pani z B.. Nie sprawiał też wrażenia osoby niezaradnej, chcąc utrzymać się w posiadaniu pieniędzy, które zostały wpłacone na jego konto. Z powyższych ustaleń wynika, że oskarżony dopuścił się sprawstwa, a nie pomocnictwa, jak wskazywał skarżący. Udzielający pomocy musi obejmować swą świadomością, że czyni to w odniesieniu do konkretnego scharakteryzowanego w odpowiednim przepisie części szczególnej lub części pozakodeksowej czynu zabronionego. W tym przypadku zdaniem sądu oskarżony dopuścił się współsprawstwa, gdyż jego wiedza była adekwatna do wiedzy K. C. (1) i K. S. (1).

Co do apelacji obrońcy K. S. (1).

Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie uzasadnia wniosków obrońcy, że to konkubent dopuścił się zarzuczonych czynów, ona zaś nie miała wpływu na jego działania. Z treści zeznań świadków, współoskarżonych, a także jej własnych wyjaśnień wynika, że przejęła inicjatywę po tym jak mężczyzna zamieszkały w Anglii nie chciał współpracować z K. C. (1).

Sąd odwoławczy nie zasądził kosztów obrony pełnionej z urzędu, ponieważ obrońca nie stawiała się na rozprawę przed Sądem II instancji.

Sąd I instancji nie dokonał błędnych ustaleń faktycznych w zakresie sprawstwa P. B. (1). W apelacji nie wykazano, aby Sąd Okręgowy w sposób sprzeczny z zasadami logiki i doświadczeniem życiowym ocenił zeznana K. S. (1). Rolą oskarżonego było szukanie ludzi do odbioru pieniędzy i pilnowanie ich. To dla niego pracowali P. J. i A. K., on też osobiście kontaktował się z telefonistami i nadawał przekazy pocztowe. Częściowo przyznał się do tego, że 2 – 3 razy był z P. J. w banku po odbiór pieniędzy. Jak też potwierdzili ten fakt P. J. i A. K. (1). Nawet jeżeli przyjąć, że rola K. S. (1) była nadrzędna, to i tak brak jest podstaw by twierdzić jak obrońca, że P. B. (1) nie miał świadomości brania udziału w przestępstwie.

Z tych powodów apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Na częściową akceptację zasługiwały apelacje złożone w imieniu P. J. (1) i A. K. (1).

Przestępstwo oszustwa jest przestępstwem umyślnym kierunkowym. Tymczasem Sąd Okręgowy na poparcie tego przestępstwa przytoczył jedynie to, że P. J. (1) przyznał się, że chodziło o przesyłanie pieniędzy z oszustw hakerów i narkotyków. Innym razem twierdził, że chodziło o przesyłanie pieniędzy z zagranicy poza dozwolonym limitem. Oboje twierdzili, że nie interesowali się skąd pochodziły pieniądze.

W przypadku tych oskarżonych Sąd odwoławczy zdecydował się dokonać indywidualizacji odpowiedzialności karnej, bowiem nie ustalono w jakim charakterze A. K. (1) poza jednostkowym przypadkiem udawała się do banku. Z całą pewnością nie po to, by pilnować P. J., bo nie stała wyżej w hierarchii niż on. Twierdziła ponadto, że nie wiedziała, że pieniądze pochodziły z przestępstw. W ocenie Sądu Apelacyjnego przestępstwa te należało zakwalifikować jako paserstwo umyślne, tak samo jak w przypadku oskarżonej B.. Sąd odwoławczy związany był w tym zakresie ustaleniami Sądu Okręgowego i opisem czynu, tym bardziej, że przyjęta kwalifikacja prawna była bardziej korzystna dla oskarżonych.

Art. 299 § 1 k.k. przyjęty przez Sąd Okręgowy w stosunku do A. B. (1), dawniej W., stanowi „kto środki płatnicze i inne pochodzące z korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego przyjmuje podlega odpowiedzialności karnej od 6 miesięcy do 8 lat pozbawienia wolności”. Z kolei art. 291 § 1 k.k. stanowi „kto rzecz uzyskaną za pomocą czynu zabronionego przyjmuje podlega odpowiedzialności od 3 miesięcy do 5 lat pozbawienia wolności.” Oskarżeni B., J., K. nie pobierali korzyści, tylko byli ostatnim ogniwem w procesie przestępstwa, choć nie mieli świadomości, że biorą udział w przestępstwie oszustwa. Skutkowało to obniżeniem kar pozbawienia wolności, przy czym kara orzeczona wobec P. J. (1) nie mogła być nadmiernie niska z uwagi na jego wielokrotną karalność. Jako taka (znacznie obniżona)

nie mogła zostać wymierzona wobec A. K. (1), bo choć nie ma dowodów na psychiczne wspieranie, to jednak chodziła z P. J. do banków w czasie gdy pobierał pieniądze.

Apelacja obrońcy P. K. (1) nie zasługiwała na uwzględnienie.

Obrońca przedstawił pogląd, że oskarżony nie brał udziału w przestępstwach, w tym w zorganizowanej grupie przestępczej, ponieważ pracując w korporacji taksówkowej pobierał jedynie opłaty za wykonywane kursy.

Odmienne jego rolę, szczególnie w postępowaniu przygotowawczym przedstawiły K. S. , E. R. i A. K.. Ich zeznania tworzyły wówczas spójną całość. Na k. 1118-1123 K. S. (1) zeznała, że P. K. (1) wiedział po co jeździ. R. N. przekazywał mu pieniądze. E. R. podała, że woził on ludzi, którzy pracowali dla K.. Woził J. C. i także ją. Kiedy nie odebrały pieniędzy był bardzo zły (k.1471). A. K. (4) nie jest przekonująca w tym co mówi ostatnio, że P. K. (1) nie znał celu podróży. Wypada przypomnieć, że A. K. (4) była związana konkubinatem z bratem oskarżonego. Sam S. K. (2), który był zmiennikiem swego brata na pewnym etapie postępowania przyznał się i chciał dobrowolnie poddać się karze (k.7910-7911).

W zakresie apelacji obrońcy F. W. (1) już na wstępie zauważyć należy, że oskarżony przyznał się do kontaktów z nieznanym człowiekiem, który mówił mu, że trzeba gdzieś pojechać, aby odebrać pieniądze. Zarabiał po 10% od kwoty przelewu, łącznie około 6 tysięcy złotych. Wyjaśnił, że zna K. C., który jest bratem jego dziewczyny N..

Argumentacja obrońcy w zakresie czynu na szkodę R. B. nie zasługuje na uwzględnienie. Obrońca oparła swe twierdzenie wyłącznie na zeznaniach K. S. (1), która na rozprawie podała, że F. W. (1) do banku razem z oskarżonym J. W. (1) udał się wyłącznie towarzysko. W apelacji pomija jednak tworzące spójną całość zeznania J. W. i K. S. z postępowania przygotowawczego, z których wynika, że F. W. (1) był obecny podczas rozmowy K. S. (1) z „telefonistą”, podczas której ta podawała numer konta bankowego J. W. i była mowa o jakiejś kobiecie. Następnie w kilka osób udali się w okolice banku, natomiast F. W. (1) wszedł do niego razem z J. W.. Żeby być sprawcą nie trzeba się było szarpać z J. W., jak uważa obrońca. W momencie, gdy J. W. nie chciał oddać pobranych pieniędzy wystarczyło, żeby szarpała się z nim jedna osoba – K. C., co też zwróciło uwagę straży miejskiej. Działanie oskarżonego było typowe i zgodne ze schematem postępowania. Nie dziwi, że nie osiągnął korzyści majątkowej, gdyż doszło do zatrzymania osób i pieniędzy.

W odniesieniu do przestępstwa popełnionego na szkodę B. S., D. A. , J. S. Sąd Okręgowy ponownie zetknął się z sytuacją przyznawania się oskarżonych i następnie zaprzeczania przyznaniu, tak jak w przypadku F. W. (1). Logicznie jednak uzasadnił oceniając wyjaśnienia J. W. (2), M. T. w połączeniu z rolą jaką zazwyczaj pełnił F. W. (1). Uwzględnił też zeznania D. Z.. Nie pominął wiedzy operacyjnej policjanta T. P. (2) na temat współdziałania tych trzech mężczyzn.

Niezależnie od krytycznego podejścia skarżącego do zeznań D. Z., stwierdzić należy, że dokonana przez Sąd I instancji ocena jest prawidłowa. Sąd dysponował bardzo zmiennymi wyjaśnieniami F. W. (1), który naprzemiennie przyznawał się i odwoływał przyznanie. W oparciu o jego wyjaśnienia nie byłoby możliwe ustalenie stanu faktycznego. Uprawnione było zatem oparcie się na depozycjach D. Z.. Od oskarżonego dowiedział się szczegółów przestępczego działania, co tym bardziej wskazuje na jego udział w kwestionowanych przez obrońcę w apelacji czynach.

Sąd odwoławczy nie uznał apelacji obrońcy C. W. (1) za zasadną.

Z reguły nie może dojść do jednoczesnej obrazy art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 7 i 410 k.p.k. Jeżeli dochodzi do nieprawidłowej oceny dowodów, wynikającej z dowolnej oceny dowodów, ewentualnie z pominięcia pewnej grupy dowodów, nie zachodzi obraza art. 5 § 2 k.p.k. Sytuacja taka ma miejsce wówczas, gdy prawidłowo zostanie ustalony stan faktyczny, a mimo wszystko pozostaną nie dające się usunąć wątpliwości.

W apelacji podkreślono wyjaśnienia C. W. (1) z rozprawy, które są zgola odmienne od tych złożonych w postępowaniu przygotowawczym, co nie oznacza, że są wiarygodne. Składając wyjaśnienia po raz pierwszy oskarżony podał szereg okoliczności obciążających siebie, natomiast zmiany wyjaśnień niczym nie umotywował. Prawidłowo Sąd Okręgowy

przyjął, że na zasadzie współsprawstwa z F. W. (1) należy traktować zachowanie C. W. (1). Wiedział on, że działanie jest nielegalne, gdyż pytał się o to brata. Z obawy przed utratą pracy odmówił udostępnienia swojego konta. Takie konto przy pomocy C. W. (1), na prośbę F. W. założyła M. G.. F. W. gdzieś zadzwonił i po upływie 15 minut pieniądze wpłynęły na konto. Kiedy M. G. je wypłacała C. W. (1) również towarzyszył jej w banku. W pełni na aprobatę zasługuje stanowisko Sądu Okręgowego, że oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez brata. Wbrew twierdzeniu obrońcy oskarżony musiał mieć wiedzę, że brat osiągnie korzyść majątkową, skoro proponował wynagrodzenie za założenie rachunku bankowego.

Jeśli chodzi o M. G. to nie można zgodzić się ze skarżącą, że jej zeznania z postępowania przygotowawczego były intencjonalne, ponieważ obciążając inne osoby nie chroniła siebie.

W zakresie apelacji obrońcy A. B. (1) Sąd zważył co następuje:

Część argumentacji okazała się zasadna, co skutkowało zmianą kwalifikacji prawnej.

Oskarżona została niewinowana od pierwszego z zarzuconych jej czynów i można przyjąć, tak jak Sąd I instancji że nie była świadoma celu działania K. S. (1), lecz dwa kolejne zdarzenia cechowała powtarzalność. Oskarżona udostępniła też inny swój rachunek bankowy. Niewiarygodne jest to, że udostępnił je kolega bez jej wiedzy i zgody, ponieważ osoba, która dokonałaby przelewu straciłaby kontrolę nad pieniędzmi. W realiach tej sprawy oskarżona przewidywała, że pieniądze pochodzą z przestępstwa i przyjmując oraz usiłując je przyjąć na to się godziła.

Na uwzględnienie zasługiwała apelacja prokuratora.

W przypadku J. W. (1) i C. W. (1) Sąd Okręgowy zawieszając wykonanie kar pozbawienia wolności zastosował jako bardziej względne przepisy obowiązujące do dnia 15 lipca 2015r. W związku z powyższym podstawę warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności należało uzupełnić o art. 4§ 1 k.k.

Uwzględniając apelację oskarżyciela posiłkowego wniesioną na niekorzyść oskarżonych Sąd odwoławczy zasądził solidarnie od P. B., P. J., K. S. kwotę 44.122,21 zł., zgodnie z wnioskiem pokrzywdzonych. Taką też kwotę Sąd Okręgowy ustalił (k.77), lecz zasądzając w częściach od oskarżonych orzekł obowiązek naprawienia szkody w niższej wysokości, tj. 30.932,86 zł. Sąd odwoławczy wobec niewinowania A. K. (1) od czynu na szkodę J. K. pominął tę oskarżoną od obowiązku naprawienia szkody. Czyny oskarżonych są z 2013r. Obecnie nie ma wątpliwości, że według norm prawa cywilnego środek kompensacyjny orzeka się solidarnie, ale i w czasie czynu środek karny nosił cechy zarówno represji karnej, jak też środka kompensacyjnego i również możliwe było solidarne zasądzenie obowiązku naprawienia szkody.

Apelacja obrońcy J. W. (2) w zakresie kary nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w prawidłowy sposób określił stopień winy oskarżonego. Pomimo, że był sprawcą młodocianym J. W. (2) dopuścił się czterech czynów stanowiących ciąg przestępstw, osobiście odbierając od pokrzywdzonych pieniądze, przez co wykazał się brakiem empatii, zwłaszcza że często dotyczyło to starszych, bez złych doświadczeń i przez to łatwowiernych starszych ludzi. Nadto podstępnie zabierał niejednokrotnie oszczędności całego życia. W tej sytuacji kara dwóch lat pozbawienia wolności nie razi nadmierną surowością. Orzekanie kary wobec młodocianych sprawców nie musi oznaczać pobłażliwego traktowania, chodzi o realizację celu jakim jest wychowawczy charakter kary.

Rażąca niewspółmierność kary zachodzi wówczas, gdy suma zastosowanych kar za przypisany czyn nie uwzględnia należyte stopnia jego społecznej szkodliwości oraz nie realizuje w wystarczającym stopniu celu kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa z jednoczesnym uwzględnieniem celów wychowawczych.

Zgodnie z art. 53 § 1k.k. istotnymi wyznacznikami tego czy dana kara jest sprawiedliwa jest to, czy była orzeczona w granicach przewidzianych przez ustawę, a jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy. Ponadto winna uwzględniać stopień społecznej szkodliwości czynu oraz brać pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Sąd odwoławczy uznał, że karami sprawiedliwymi wobec wszystkich oskarżonych z wyjątkiem K. C. (1) są kary orzeczone

zaskarżonym wyrokiem, zmienionym przez Sąd odwoławczy. Wewnętrzna sprawiedliwość wyroku nakazywała obniżenie kary pozbawienia wolności wobec oskarżonego C.. Wszyscy oskarżeni dopuścili się szeregu czynów na szkodę licznych pokrzywdzonych. Nie mieli przy tym żadnych skrupułów i głębszych refleksji. Nie przejawiali żadnej skruchy. Nie bez znaczenia pozostaje to, że K. C., P. K., P. B., P. J., C. W. i J. W. byli już karani sądownie.

O wynagrodzeniu za obronę udzieloną z urzędu orzeczono na podst. § 4 ust. 3 i § 17ust.1 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. (Dz. U. z dnia 18 października 2016 r.).

Na podst. art. 634 k.p.k., art. 624 § 1 k. p. k. orzeczono o kosztach procesu.

Z tych wszystkich względów Sąd Apelacyjny, w oparciu o dyspozycję art. 437 § 2 k.p.k. orzekł jak w wyroku.